

AZ EGYENLŐSÉG ELLEN.*

Írta: DR. PATAJ SÁNDOR, Zombor.

A sok argumentum közt, amelyet a nők választójoga ellen felhoznak, nem utolsó az, hogy az asszonyoknak nem is kell, ők maguk nem is kívánják, sőt ellenzik.

És ezt sokszor maguk az asszonyok tanúsítják, erősítik, amivel sok maradi alak előtt fényes diadalt is arat az érvelés, mert hiszen a józan és helyes felfogásra nehezen kapható elem örül azon, ha kénytelen-kelletlen haladó állásfoglalását így hagyhatja cserben, hogy az helyes és megokolt lépésnek is lássék.

Persze hogy nem kell behozni, ha ők maguk sem akarják. Nekik csak tudniok kell, hogy mi való nekik. Miért legyünk mi pápábbak a pápánál?

Érdekes lenne ugyan annak a megállapítása, hogy az a néhány asszony, aki így beszél, milyen társadalmi állásban és milyen kulturális fokon van. De nem megyünk bele a kérdésnek erről az oldalról való megvilágításába, mert itt szilárd alpra sohasem jutnánk.

Maradjon meg az az elvitázhatatlan tény, hogy vannak nők, akik így nyilatkoznak.

Mi következik ebből?

Állapítsuk meg mindenekelőtt, hogy minden választás napján csak úgy hemzsegnek a pályaudvarok olyan férfiaknak nevezett választópolgároktól, akik szöknek. Szöknek mert gyávák, vagy szegények ahhoz, hogy úgy szavazzanak, ahogyan szívük és meggyőződésük kívánná.

Szöknek a joguktól, lemondanak róla, letagadják, elrejtik magukat a voksukkal együtt, hogy elő ne keressék a kortesek.

És bújjik a paraszt a padlásra, a szérűskertbe, a szőlőbe, csak hogy ne kelljen élnie a l e g s z e b b jogával.

És amikor kifüggesztik a névjegyzéket május 5–20-ig, alig akad egy-két buzgó kortesen kívül valaki, aki érdeklődnék iránta. Ha pedig valamelyik polgártársnak meg is mondják, hogy kimaradt a névjegyzékből, de hogy reklamál, sőt örül hogy kihagyták és tiltakozik a ellen, hogy valaki tiltakozzék az ő kimaradása ellen.

Találhatunk rengeteg sok férfit, aki ma írásban adná nagyon szívesen, hogy nem akar szavazati jogot. belegegyezik, sőt könyörög, hogy vegyék ei tőle, töröljék ki a nevét a választók névjegyzékéből.

Dacára a kortesek legnagyobb erőfeszítésének, a pénz, a befolyás, a hatalom minden nyomásának, a

E cikk szerző folyóiratában az „Igazság”-ban jelent meg.

választókerületek legnagyobb részében 25-30-40%-a a jogosultaknak nem szavazott.

Igaz, hogy sok helyen talán azért nem szavaztak, mert egyik jelölt sem tetszett. De ez sem rontja le érvelésünket. Mert aki élni akar a jogával, az kandidate maga. Kandidate azt, akinek az elveit helyesli és erre szavaz.

Íme tehát a mai választási rendszer mellett, ahol alig nyolcadrésze azoknak bír választói joggal, akik az igazán általános és egyenlő választási szabályzat szerint bírnak majd választói joggal, óriási százalék nem akar szavazni.

Azon bölcsek szerint, akik végső bizonyítéknak és oknak elfogadják az asszonyok egy részének azt a tájékoztató nyilatkozatát, hogy nekik nem kell a jog, – már most az egész választási intézményt is meg kellene szüntetni, mert hiszen vannak férfiak is, akik nem akarják a saját jogukat.

Úgy-e hogy ez bolondság?

Vagy adjunk opciót? Állapítsuk meg a kategóriákat, amelyek alapján a névjegyzéket össze kell állítani és aztán a kész névjegyzékben csak az maradjon, aki jelentkezik? Ez egyrészt, ismerve különösen nálunk a politikai és társadalmi jól kifejlődött lustaságot, valóságos abszolutizmust teremtené, mert alig akadna szavazni akaró, ha meg – másrészt – szabadelvű rendszerben lenne az opció érvényesíthető, vagyis a jog bármikor reklamálható, nem különböznék sokban a mai rendszertől, ahol szintén csak az él a választói jogával, aki akar. De persze, a következetesség révén mégis élvezetne oda, hogy a nők joga megvolna, és csak azok nem élnének vele, akik nem akarnának. Tehát a nők közül azok nem, akiknek nem tetszik és a férfiak közül azok nem, akik le akarnak róla mondani.

Az opció, ellenkezik különben a radikális politikai irány azon igen fontos követelésével, hogy a szavazás kötelező legyen.

Mert ennek az indolenciának a súlyos következeire már rég rájöttek a politikusok és kényszerítő eszközök-ről gondoskodtak, amelyekkel a szavazást kötelezővé teszik, éppen úgy mint az adóbevallást, anyakönyvezést, katonáskodást.

Az állami intézmények helytelen és túrhetetlen volta idézi élő a forradalmakat. De ha az intézmények alakításában mindenki résztvesz, akkor a forradalom lehetetlen, mert a többség kívánalmainak kell hogy megfeleljen az, amit a többség teremt.

Csak hogy valódi többség legyen. Ehhez pedig az keli, hogy mindenki, aki befolyást gyakorolhat, azt gyakorolja is. Tehát kötelesség legyen a szavazás, éppen úgy, mint ahogy kötelesség a tuberkulózis elleni intézkedéseket betartani, ha tűz van oltani és a járda költségeihez hozzájárulni. Mert mindez a közös jólét érdekében van.

De kell, hogy mindenkinek legyen is joga szavazni.

Tehát minden polgárnak, akinek az adójáról, a katonafiáról, az utcakövezéséről szó van. Mindenkiről, aki adóalany. Akár trafikosnő, akár földbirtokos özvegye, akár tanítónő, akár bába, akár gróf, lapszerkesztő, kano-nok, vagy kalauz.

Az igazság, amelynek nevében szabadságot, egyeik rendet követelünk, vaskövetkezetességgel vezet ide.

Evvel szemben magának a férfiak szavazati jogának teszik a legrosszabb szolgálatot azok a következtelen politikusok, akik – megengedjük hogy jóhiszeműleg és a haladó eszme érdekében akarva dolgozni – ellenzik az egyenlőségnek azt a nyilvánvaló követelményét, hogy a választójog csak úgy lehet általános, ha az emberiség felét, a nőket abból ki nem zárják.

Ügyefogyott érvelésük, hogy nem szabad mindent egyszerre akarni, nem szabad elriasztani a jóakarókat avval, hogy ily „nem komoly” követeléssel nehezítjük a különben népszerű törekvést. Majd idővel arra is rákerül a sor, csak előbb legyen meg a férfiaké. Csak sorjában.

Hát elhisszük hogy vannak politikusok, akik ezt a meghunyászkodó okoskodást elfogadják, akik „nem komoly” törekvésnek veszik azt, ha valaki az egyenlőséget egyenlőnek akarja.

De nincsen legalább ugyanannyi konzervatív politikus, aki teljesen logikusan vágja vissza a népjogokért folyó támadást éppen ebből az okból?

Hogy: nem vagytok következetesek, nem követelték igazságot, egyenlőséget, hanem visszaéltek avval, hogy a sáncokon belül most is ti férfiak vagytok, tehát csak a magatok nemének követelitek a „jogkiterjesztést”. És ez az argumentum bizony helytáll.

Ami pedig a kanalanként való haladást illeti, nem gondolják, hogy éppen ilyen sorrend szerint talán előbb a katolikusoknak kell általános választójogot adni, aztán a protestánsoknak, mint akik később jutottak egyéb jogaik élvezetébe is és legvégül a zsidóknak, mint utoljára recipiáltaknak? A zsidók általános választójogával ne nehezítsük a harcot és evvel a „nem komoly” törekvéssel várjunk, míg előbb meglesz a keresztényeknek az egyenlő és általános választójoga. Jó lesz így, következtelen urak?